

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 5 januari 2011 in
zaak nr. 10/20202 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 2 september 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 4 juni 2010 heeft de minister van Justitie het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 5 januari 2011, verzonden op 6 januari 2011, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister (thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 27 januari 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Bij brieven van 21 november en 12 en 28 december 2011 heeft de vreemdeling nadere stukken ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. De door de vreemdeling bij brieven van 21 november en 12 en 28 december 2011 overgelegde stukken en daarin vervatte informatie kan niet bij de beoordeling van het hoger beroep worden betrokken. Die stukken en die informatie dateren immers van ná de aangevallen uitspraak en zien op gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan ná de aangevallen uitspraak, terwijl de aangevallen uitspraak ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) dwingend als object van hoger beroep is aangewezen.

2.3. In de grief klaagt de minister, samengevat weergegeven, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het advies van het Bureau Medische Advisering van 6 april 2010 (hierna: het BMA en het BMA-advies) niet inzichtelijk is, omdat het tegenstrijdige informatie bevat. De rechtbank heeft volgens de minister uit het BMA-advies ten onrechte afgeleid dat daarin staat dat medische voorzieningen direct na de reis noodzakelijk zijn. Bovendien heeft de rechtbank niet onderkend dat de beoordeling of een vreemdeling gelet op diens gezondheidstoestand kan reizen een andere is dan die of de vreemdeling na die reis in een medische noodsituatie komt te verkeren, aldus de minister.

2.3.1. In het BMA-advies heeft de arts van het BMA, voor zover hier van belang, op de vraag of hij kan aangeven welke medische reisvoorwaarden bij de reis vooraf, tijdens en of direct na de reis noodzakelijk zijn geantwoord dat hij aanwijzingen heeft dat enige medische voorziening voor, tijdens of direct na de reis noodzakelijk is, namelijk: "Betrokkene dient de medicatie mee te nemen en te continueren tijdens de reis".

Uit de door de arts van het BMA gegeven concretisering van zijn antwoord blijkt genoegzaam dat hij uitsluitend een medische voorziening tijdens de reis noodzakelijk acht. De overweging van de rechtbank dat het BMA-advies niet inzichtelijk is omdat het tegenstrijdige informatie bevat, berust derhalve op een onjuiste lezing van dit advies.

De grief slaagt reeds hierom.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen in de grief overigens is aangevoerd, behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het besluit van 4 juni 2010 worden getoetst in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, voor zover die, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, nog bespreking behoeven.

2.5. De vreemdeling betoogt dat, samengevat weergegeven, in het BMA-advies ten onrechte staat dat bij terugkeer naar zijn land van herkomst - Sierra Leone - geen medische noodsituatie valt te verwachten. Er is ten onrechte geen risicoanalyse gemaakt wat de kans is op psychische decompensatie bij terugkeer. Het BMA heeft voorts ten onrechte aangenomen dat geen gevaar voor suïcide dreigt bij uitzetting. Bovendien is behandeling in Sierra Leone niet mogelijk en heeft het BMA ten onrechte niet onderzocht of noodzakelijk is dat hij een sociaal netwerk heeft in Sierra Leone, aldus de vreemdeling.

2.5.1. Uit het BMA-advies blijkt dat de door de vreemdeling bedoelde risicoanalyse is gemaakt en dat deze analyse tot de conclusie heeft geleid dat het achterwege blijven van medische behandeling niet leidt tot een medische noodsituatie. De vreemdeling heeft geen contra-expertise overgelegd en niet geconcretiseerd waarom het BMA ten onrechte heeft aangenomen dat geen gevaar voor suïcide bestaat, dan wel in hoeverre in zijn geval betekenis toekomt aan de vraag naar het sociaal netwerk.

De beroepsgrond faalt reeds hierom.

2.6. De vreemdeling betoogt ten slotte dat de minister hem ten onrechte niet op voet van artikel 3.71, vierde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000 en: de hardheidsclausule) heeft vrijgesteld van het mvv-vereiste. Volgens de vreemdeling is het een onbillijkheid van overwegende aard om hem niet in verband met zijn eerdere legale verblijf van het mvv-vereiste vrij te stellen.

2.6.1. Uit de geschiedenis van totstandkoming van de Vw 2000 (Kamerstukken II 1999/2000, 26 732, nr. 7, blz. 108-109) moet worden afgeleid dat gevallen waaromtrent is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal kunnen worden tegengeworpen, bij en krachtens artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 van dat vereiste zijn uitgesloten. Toepassing van de

hardheidsclausule kan derhalve beperkt blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn voorzien.

2.6.2. Het door de vreemdeling bedoelde eerdere rechtmatig verblijf is beoordeeld in het kader van zijn, door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud verworpen, beroep op artikel 3.82, eerste lid, van het Vb 2000. In die bepaling heeft de wet- en regelgever het geval geregeld waarop de vreemdeling doelt, namelijk dat waarin een vreemdeling eerder rechtmatig verblijf heeft gehad en hem in verband daarmee het mvv-vereiste niet wordt tegengeworpen. Omdat toepassing van de hardheidsclausule naar zijn aard slechts aan de orde is in uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn voorzien, kan het betoog van de vreemdeling niet tot toepassing daarvan leiden.

De beroepsgrond faalt.

2.7. Aan een beoordeling van de niet besproken beroepsgronden wordt niet toegekomen. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop deze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Die beroepsgronden vallen dientengevolge buiten het geschil.

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 5 januari 2011 in zaak nr. 10/20202;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.M. Bosma, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

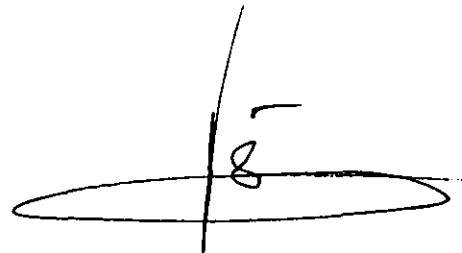
w.g. Bosma
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 20 januari 2012

572-691.

Verzonden: 20 januari 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a smaller, more intricate mark to the right.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Afdeling 3, enkelvoudige kamer

Regnr.: AWB 10/20202 BEPTDN

UITSpraak ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)

in het geding tussen

eiser, V-nummer: woonplaats kiezende ten kantore van zijn
gemachtigde, mr. P. Scholtes, advocaat te Den Haag,
en

de minister voor Immigratie en Asiel, voorheen de minister van Justitie, verweerder.

I PROCESVERLOOP

Eiser heeft gesteld te zijn geboren op en de Sierra Leone nationaliteit te hebben. Hij verblijft als vreemdeling in Nederland.

Bij brief van 12 december 2007 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000. Op deze aanvraag is door verweerder op 2 september 2009 afwijzend beslist. Eiser heeft tegen dit besluit een bezwaarschrift ingediend. Op 11 mei 2010 is eiser gehoord door een ambtelijke commissie, waarvan een verslag is opgemaakt. Op 4 juni 2010 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Bij brief van 7 juni 2010 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden.

Bij brief van 29 oktober 2010 heeft de gemachtigde van eiser nadere stukken aan de rechtbank doen toekomen.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 10 november 2010. Eiser is aldaar in persoon verschenen en werd bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde mr. Ch.R. Vink.

II OVERWEGINGEN

I Verweerder heeft eisers aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als doel 'medische behandeling' afgewezen, omdat eiser niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv), niet één van de vrijstellingsgronden van artikel 17 van de Vw 2000 of van artikel 3.71, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) van toepassing is en er voorts geen gronden zijn toepassing te geven aan artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 (de hardheidsclausule).

Regnr.: AWB 10/20202 BEPTDN

2

2 Eiser stelt zich op het standpunt dat verweerder ten onrechte zijn aanvraag voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd heeft afgewezen omdat hij niet beschikt over een geldige mvv. Hij voert in dit verband onder meer aan dat verweerder een onjuiste belangenafweging heeft gemaakt. Het niet tijdig indienen van de onderhavige aanvraag mag eiser niet worden tegengeworpen. Eiser is in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning asiel. Deze verblijfsvergunning is ingetrokken wegens wijziging van de algemene veiligheidssituatie in Sierra Leone. Gezien de waterscheiding tussen asiel en regulier heeft hij zijn gezondheidssituatie niet in zijn asielprocedure naar voren kunnen brengen. Als hij de aanvraag reeds gelijktijdig met de asielprocedure had ingediend was de asielprocedure niet-ontvankelijk verklaard. Zijn psychische problemen (PTSS) hangen juist samen met de problemen in het land van herkomst. Daarnaast is het aan het stilzitten van verweerder te wijten dat de asielaanvraag zo lang heeft gelopen, waardoor de twee jaar is verstreken. Ten onrechte wordt geen rekening gehouden met het legale verblijf van eiser in het verleden. Eisers klachten zijn ontstaan door traumatische ervaringen in Sierra Leone. Er dient een risicoanalyse gemaakt te worden wat de kans is op psychische decompensatie. Ten onrechte is in het advies van het Bureau Medische Advisering (hierna: BMA) aangenomen dat geen gevaar voor suicide bij uitzetting dreigt. Behandeling in Sierra Leone is niet mogelijk. Hij heeft geen sociaal netwerk in zijn land van herkomst. De noodzaak van een sociaal netwerk is ten onrechte niet onderzocht in het BMA-advies.

Bij brief van 29 oktober 2010 heeft de gemachtigde van eiser gewezen op de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Utrecht van 10 juni 2010, LJN BM8074. In deze uitspraak is geoordeeld dat als een behandelaar van een vreemdeling verklaart dat behandeling van een trauma in een veilige omgeving moet plaatsvinden het op de weg van het BMA ligt hier onderzoek naar te doen en zijn bevindingen in het advies weer te geven.

3 In artikel 3.80, eerste lid, van het Vb 2000 is bepaald dat de aanvraag tot het wijzigen of verlengen van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, tijdig is ingediend, indien deze is ontvangen op de dag voor de dag waarop de geldigheidsduur verstrijkt, dan wel, indien deze later is ontvangen, indien de termijnoverschrijding de vreemdeling niet kan worden toegerekend.

Ingevolge het tweede lid, van dit artikel wordt de niet-tijdig ingediende aanvraag tot het wijzigen of tot het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, gelijkgesteld met een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning.

In artikel 3.82, eerste lid, van het Vb 2000 is bepaald dat artikel 3.71 van het Vb 2000 niet van toepassing is, indien de niet-tijdig ingediende aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, naar het oordeel van Onze Minister is ontvangen binnen een redelijke termijn nadat het rechtmatig verblijf, bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, van de Vw 2000 is geëindigd.

Een niet-tijdige aanvraag om verlenging wordt, blijkens het beleid dat is neergelegd in paragraaf B1/5.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000), zoals dat gold ten tijde van belang en voor zover thans van belang, getoetst aan de voorwaarden voor voortgezet verblijf, als deze binnen de redelijke termijn van twee jaar is ontvangen. De redelijke termijn van twee jaar vangt aan op de dag waarop het rechtmatig verblijf, bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, van de Vw, of als Nederlander is geëindigd.

Regnr.: AWB 10/20202 BEPTDN

3

De rechtbank acht dit beleid niet onredelijk.

4 De rechtbank gaat bij de beoordeling van het geschil uit van de volgende feiten.

4.1 Aan eiser is bij besluit van 16 oktober 2001 een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend met ingang van 1 juni 2001 tot 1 juni 2004. Op 4 maart 2004 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Deze aanvraag is op 23 april 2007 afgewezen. Het hiertegen ingestelde beroep is op 9 oktober 2007 ongegrond verklaard door deze rechtbank, nevenzittingsplaats Middelburg (AWB 07/18513). De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: AbRS) heeft bij uitspraak van 24 december 2007 (200707707/1) de aangevallen uitspraak bevestigd.

Op 12 december 2007 heeft eiser de onderhavige reguliere aanvraag ingediend.

4.2 De rechtbank stelt vast dat ruim twee jaar zijn verstreken na de intrekking van de aan eiser verleende verblijfsvergunning, voordat eiser onderhavige aanvraag heeft ingediend. Krachtens voornoemd beleid is onderhavige aanvraag derhalve niet ingediend binnen een redelijke termijn nadat het rechtmatig verblijf van eiser is beëindigd.

4.3 Voor zover eiser betoogt dat de termijnoverschrijding niet aan hem kan worden tegengeworpen, aangezien hij eerst de uitkomst van zijn asielprocedure wilde afwachten en hij bovendien risico liep dat hij in zijn asielprocedure bij gelijktijdige indiening van een reguliere aanvraag niet-ontvankelijk zou worden verklaard, overweegt de rechtbank dat dit omstandigheden zijn die voor elgen rekening en risico van eiser dienen te komen, temeer nu niet duidelijk is geworden op welke grond eiser vreesde dat indiening van een aanvraag regulier zijn rechtspositie in de asielprocedure zou benadelen. Het betoog slaagt dus ook niet.

4.4 De rechtbank is derhalve van oordeel dat het te laat indienen van onderhavige aanvraag aan eiser toe te rekenen valt. De onderhavige aanvraag dient derhalve te worden aangemerkd als een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning.

5 Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv indien het een vreemdeling betreft voor wie het gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen.

In paragraaf BI/4.1.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) heeft verveerder de in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 genoemde vrijstellingsgrond nader uitgewerkt. Hierin is bepaald dat voor deze vrijstelling beoordeeld dient te worden of de vreemdeling in staat is te reizen naar zijn land van herkomst en in staat kan worden geacht de behandeling van een door hem in te dienen mvv-aanvraag af te wachten.

Regnr.: AWB 10/20202 BEPTDN

4

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vb 2000 wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv.

Ingevolge artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 kan de Minister het eerste lid van dat artikel buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

6 Niet betwist is dat eiser niet beschikt over een geldige mvv. In geschil is of de vrijstellingsgrond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 van toepassing is dan wel of verweerder toepassing had moeten geven aan de hardheidsclausule van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000.

6.1 Op 7 april 2009 en 6 april 2010 heeft het BMA adviezen uitgebracht. Blijkens deze adviezen is bij eiser sprake van een posttraumatische stress stoornis. Eiser heeft last van psychische klachten als angst, slaapproblemen, piekeren, achterdochtig zijn en eetproblemen. Eiser is tevens bekend met lichamelijke klachten, namelijk aambelen, buikklahten, een huidaandoening en een verhoogd cholesterol. Eiser staat onder behandeling. Hij krijgt medicatie en een dieet voor de aambelen. De behandeling van de gestelde psychische problematiek zal ongeveer anderhalf tot twee jaar duren. De verwachting is dat de psychische klachten onbehandeld ongewijzigd blijven dan wel verergeren. Er zijn geen aanwijzingen voor ernstige psychiatrische problematiek zoals een psychoso of suïcidaal gedrag, noch is hier sprake van geweest in het verleden. In de voorgeschiedenis van eiser is geen sprake geweest van een psychiatrische opname. Uit het BMA-advies blijkt dat er geen aanwijzingen bestaan voor een medische noodsituatie bij het uitblijven van medische behandeling. Eiser wordt in staat geacht te reizen met de gangbare vervoermiddelen. Hij dient hierbij wel de medicatie mee te nemen en te continueren tijdens de reis. De behandelingsmogelijkheden in Sierra Leone zijn onvoldoende. Eveneens is de medicatiebeschikbaarheid onvoldoende.

6.2 Volgens vaste jurisprudentie van de AbRS – zie bijvoorbeeld de uitspraak van de AbRS van 2 november 2005 (LJN AU6021) – is het advies van het BMA een deskundigenadvies aan verweerder. Indien een zodanig advies op onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze is opgesteld, mag verweerder bij de besluitvorming op aanvragen om toelating in beginsel van een dergelijk advies uitgaan. Het is volgens de AbRS aan de vreemdeling om aan te tonen dat het advies niet op de juiste wijze is opgesteld.

7 Naar het oordeel van de rechtbank voldoen de BMA-adviezen niet aan het voornoemde criterium. Vaststaat dat in het geval van eiser een medische voorziening voor, tijdens en direct na de reis door de medisch adviseur noodzakelijk is geacht in die zin dat eiser zijn medicatie dient mee te nemen en te continueren tijdens en direct na de reis naar zijn land van herkomst. Niet in geschil is voorts dat in Sierra Leone medicatie (noch behandeling) voorhanden is. De rechtbank acht de BMA-adviezen niet zonder meer inzichtelijk gezien het feit dat de BMA-arts enerzijds stelt dat bij uitblijven van de behandeling geen medische noodsituatie ontstaat en anderzijds de behandeling met medicatie dient te worden voortgezet tijdens en direct na de reis, hetgeen erop wijst dat onder omstandigheden toch een medische noodsituatie zou kunnen ontstaan. De rechtbank stelt vast dat verweerder ter zitting - desgevraagd - de geconstateerde discrepantie in de BMA-adviezen niet heeft kunnen weerleggen.

Regnr.: AWB 10/20202 BEPTDN

5

8 Verweerder heeft zich gezien het voorgaande niet op basis van de voornoemde BMA-adviezen op het standpunt kunnen stellen, dat eiser in staat wordt geacht te reizen en derhalve niet zou zijn voldaan aan het bepaalde in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

9 Uit het vorenstaande volgt dat verweerder het bestreden besluit onduidelijk heeft gemotiveerd. Het beroep zal dan ook gegrond worden verklaard. De rechtbank zal het besluit vernietigen wegens strijd met het in artikel 7:12, eerste lid, van de Awb neergelegde motiveringsbeginsel.

10 De rechtbank ziet in dit geval aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, van de Awb te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 874,- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 437,- en een wegingsfactor 1).

Regnr.: AWB 10/20202 BEPTDN

6

III BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit en draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser van € 874,-;
- gelast dat verweerder het door eiser betaalde griffierecht van € 150,- vergoedt.

Aldus vastgesteld door mr. D. Bieber, in tegenwoordigheid van de griffier
mr. J.R. van Veen

Uitgesproken in het openbaar op 5 januari 2011.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. (nadere informatie www.raadvanstate.nl).

Afschrift verzonden op:

- 6 JAN. 2011

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

27 JAN 2011

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties

Immigratie- en Naturalisatiedienst

ZAAKNR. 20110 1424
AAN: P.W. de Gont
BEHANDELD DD: PAR:

Postadres: Postbus 30120, 2500 GC Den Haag

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Bezoekadres
Bordewijklaan 62
2591 XR Den Haag
Telefoon 070 3703901
Fax 070 3709634

Onderdeel	Proces Procesvertegenwoordiging Vestiging Den Haag
Contactpersoon	Ch. R. Vink
Doorkiesnummer(a)	070 779 4564
Datum	27 januari 2011
Ons kenmerk	0104.19.2005
Uw kenmerk	
Bijlage(n)	2
Onderwerp	Hoger beroep van de minister voor Immigratie en Astel alsmede verzoek om een voorlopige voorziening

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 5 januari 2011, verzonden op 6 januari 2011, met kenmerk Awb 10/20202.

Blijkens de bestreden uitspraak is de minister gehouden een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de uitspraak. Nu de minister zich niet met deze uitspraak kan verenigen verzoek ik u bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat de minister geen nieuwe beslissing hoeft te nemen voordat uw Afdeling op het hoger beroep heeft beslist. Het belang van de minister bij de gevraagde voorziening is, ongeacht de uitkomst van de procedure, gelegen in de vaststelling dat de minister geen dwangsom verschuldigd zal worden over de periode van de behandeling van het hoger beroep. Daarnaast is het belang gelegen in het voorkomen van de situatie dat de minister het beslissproces voortzet en met inachtneming van de uitspraak mogelijk inwilligt, indien met de gegrondverklaring van het hoger beroep de inwilliging weer teniet wordt gedaan.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd. Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,

B.M. Kristel/senior-proceesvertegenwoordiger

RAAD VAN STATE INGEKOMEN	
27 JAN 2011	
ZAAKNR:	20110 1424
AAN:	P.W. de Ronde
BEHANDELD DO:	PAR:

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Minister voor Immigratie en Asiel
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: mr B.M. Kristel
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage
van 5 januari 2011
met kenmerk 10/20202

Inzake:
met IND-kenmerk 0104.19.2005
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr P. Scholtes
advocaat te Den Haag, Duinweg 9, 2585 JT Den Haag

Procesvertegenwoordiging
Den Haag
Bordewijklaan 62
2591 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

mr Ch.R. Vink
070-719 4584

1 Inleiding

De minister voor Immigratie en Asiel - verder te noemen: de minister - komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, van 5 januari 2011, verzonden op 6 januari 2011, met kenmerk 10/20102 (productie) in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 4 juni 2010 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, en de minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

2.1 Op 12 december 2007 heeft verweerder een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de zin van artikel 14 Vw met als doel "medische behandeling".

2.2 Deze aanvraag is bij beschikking van 2 september 2009 afgewezen.

2.3 Bij beschikking van 4 juni 2010 is het bezwaar gericht tegen voormelde beschikking, ongegrond verklaard.

2.4 Bij de thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3 Standpunt van de Minister

3.1 De Minister één grief tegen de uitspraak.

Grief

3.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging II 7 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"Naar het oordeel van de rechtbank voldoen de BMA-adviezen niet aan het voornoemde criterium. [...] De rechtbank acht de BMA-adviezen niet zonder meer inzichtelijk gezien het feit dat de BMA-arts enerzijds stelt dat bij uitblijven van de behandeling geen medische nood situatie ontstaat en anderzijds de behandeling met medicatie dient te worden voortgezet tijdens en direct na de reis, hetgeen erop wijst dat onder omstandigheden toch een medische nood situatie zou kunnen ontstaan."

3.3 Op de hiervoor genoemde en bestreden overweging van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen II.8, II.9 en II.10 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 Toelichting op de grief

Grief

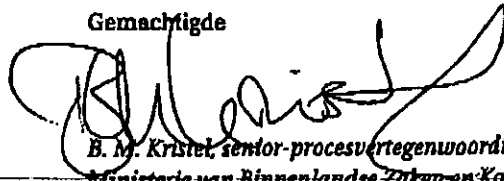
4.1 Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt de aanvraag niet wegens het ontbreken van een mw afgewezen indien het gelet op de gezondheidstoestand van de vreemdeling niet verantwoord is om te reizen. Daarnaast is in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 bepaald dat onze minister het eerste lid van dit artikel buiten toepassing kan laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

- 4.2 *Ingevolge het beleid als neergelegd in paragraaf B4/4.1.1 onder het kopje **hardheidsclausule** van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) geldt vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 in ieder geval niet indien de vreemdeling aangeeft dat noodzakelijke medische behandeling aan terugkeer naar het land van herkomst - ten einde een mvv te verkrijgen - in de weg staat, maar niet heeft aangetoond dat er sprake is van een medische noodsituatie. Voor de procedurele aspecten wordt in dit kader verwezen naar paragraaf B9/3 van de Vc 2000, op grond waarvan de minister ter beantwoording van de vorenbedoelde vraag het BMA van de Immigratie- en Naturalisatiedienst kan verzoeken een medisch advies uit te brengen.*
- 4.3 *Volgens vaste jurisprudentie van uw Afdeling is een advies van het Bureau Medische Advisering (BMA) een deskundigenadvies aan de minister ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Daartoe dient het op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze te zijn opgesteld. Indien aan deze eisen is voldaan mag de minister bij de beoordeling van een aanvraag van een zodanig advies uitgaan, tenzij er concrete aanknopingspunten zijn voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.*
- 4.4 *De rechtbank komt in de aangevallen rechtsoverweging tot het oordeel dat de BMA-adviezen niet inzichtelijk zijn omdat daaruit kan worden afgeleid dat onder omstandigheden toch een medische noodsituatie zou kunnen ontstaan. Zulks ten onrechte.*
- 4.5 *Het advies van het BMA is een deskundigenadvies aan de minister. De minister is er terecht op goede gronden vanuit gegaan dat het BMA de medische deskundigheid heeft op basis van de hem ter beschikking staande gegevens een oordeel te geven op de vraag of er een medische noodsituatie zal optreden bij het uitblijven van de behandeling en of reisvoorwaarden noodzakelijk zijn. De enkele omstandigheid dat geconcludeerd is dat bij het uitblijven van de medische behandeling geen medische noodsituatie op korte termijn wordt verwacht en dat enige voorzieningen voor, tijdens en na de reis noodzakelijk zijn, maakt niet dat er sprake is van een discrepantie en daarmee dat het advies onvoldoende inzichtelijk is. Daarbij wijst de minister op de ratio achter de gestelde reisvoorwaarden namelijk om de reis zo goed mogelijk te laten verlopen. Het oordeel over de noodzakelijkheid van reisvoorwaarden is dan ook een geheel andere dan het oordeel of bij het uitblijven van de behandeling een medische noodsituatie zal optreden.*
- 4.6 *Gelet op het voorgaande stelt de minister zich op het standpunt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de bestreden beschikking ondeugdelijk is gemotiveerd.*

5. Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 4 juni 2010 ingestelde beroep.

Gemachtigde

B. M. Kristel, senior-procesvertegenwoordiger
Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 30120
2500 GC DEN HAAG
telefoon 070 - 779 5924
telefax 070 - 779 5315